

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie wpłynął wniosek skazanego P. J. o wydanie wobec niego wyroku łącznego, obejmującego prawomocne skazania Sądu Rejonowego Chełmnie – Zamiejscowy VII Wydział Karny w Wąbrzeźnie w sprawie VII K 149/13 i Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie II K 195/16.

Działając na podstawie art. 570 kpk z urzędu, Sąd ustalił w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, na podstawie informacji o skazanym z Krajowego Rejestru Karnego, że skazany P. J. poza wyrokami wskazanymi we wniosku o wydanie wyroku łącznego złożonym w niniejszej sprawie, w latach 2007 – 2016 został czterokrotnie skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 8 października 2007r., sygn. akt **VI K 342/07**, za przestępstwo popełnione w dniu 7 października 2007 roku z art. 178a § 1 kk na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, której wykonanie orzeczono postanowieniem z 30 lipca 2008 roku w sprawie II Ko 413/08 w drodze zastępczej kary 135 dni pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 22 stycznia 2009 roku do 24 czerwca 2009 roku;

2. Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowego VII Wydziału Karnego w Wąbrzeźnie z dnia 24 kwietnia 2013r., sygn. akt **VII K 149/13**, za:

a/ przestępstwo popełnione w dniu 19 stycznia 2013 roku z art. 229 § 1 i § 3 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b/ ciąg przestępstw popełnionych w dniu 19 stycznia 2013 roku i 22 lutego 2013 roku z art. 178a § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk i art. 91 § kk orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 5 lat próby, a następnie postanowieniem z 12 listopada 2015 roku w sprawie II Ko 417/15 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary i którą odbywa od 28 października 2016 roku z zaliczeniem na jej poczet zatrzymania od 19 lutego 2013 roku do 20 lutego 2013 roku;

3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowego VII Wydziału Karnego w Wąbrzeźnie z dnia 26 czerwca 2013r., sygn. akt **VII K 261/13**, za przestępstwo popełnione w dniu 27 kwietnia 2013 roku z art. 178a § 2 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11§ 2 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 4 lat próby, a następnie postanowieniem z 12 listopada 2015 roku w sprawie II Ko 418/15 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary, którą odbywał od 2 marca 2016 roku do 28 października 2016 roku;

4. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 7 września 2016r., sygn. akt **II K 195/16**, za przestępstwo popełnione w okresie od 13 grudnia 2015 roku do 14 grudnia 2015 roku z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności.

(dowody:

karta karna k. 14;

opinia o skazanym z Zakładu Karnego w G. łącznie z informacją o pobytach i orzeczeniach k. 17-23;

wyroki Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowy VII Wydział Karny w Wąbrzeźnie k. 4-6, 8;

wyroki Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie k. 3a, 11;

postanowienie Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowy VII Wydział Karny w Wąbrzeźnie k. 3c, 9-10;

postanowienie Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie k. 7)

Aktualnie P. J. od 28 października 2016 roku odbywa karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie VII K 149/13. Następnie odbywać będzie karę 1 roku pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie II K 195/16.

Z opinii Dyrektora Zakładu Karnego w G. wynika, że przewidywany okres wykonania kar wobec skazanego P. J. to 18 lipca 2019 roku a uprawnienia do warunkowego przedterminowego zwolnienia skazany nabędzie w dniu 18 września 2017 roku.

Skazany jest rozwiedziony, ma jedno dziecko, wobec którego jest zobowiązany alimentacyjnie. Skazany praktycznie nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego.

Przed osadzeniem skazany mieszkał z konkubiną. Przez 4 miesiące pracował dorywczo w firmie remontowo-budowlanej, był zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku.

Skazany jest osobą uzależnioną od alkoholu, systematycznie uczęszczał na terapię do Poradni Uzależnień w W..

Skazany odbywa karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym dla odbywających karę po raz pierwszy typu półotwartego w systemie terapeutycznym.

Zachowanie P. J. w trakcie odbywania kary w całokształcie okoliczności było oceniane jako dobre. Był on trzykrotnie karany regulaminowo za pracę w warsztacie kwatermistrzowskim, nie był karany.

P. J. w czasie wolnym ogląda telewizję, słucha radia i organizuje czas w celi. Sporadycznie korzysta z dostępnych form zajęć kulturalno-oświatowych i sportowych. Wypowiada się krytycznie w kwestii popełnionych przestępstw. Twierdzi, że ich żałuje.

W jednostce penitencjarnej pracuje od dwóch miesięcy w warsztacie kwatermistrzowskim, gdzie uprzednio pracował nieodpłatnie.

Podczas odbywania kary pozbawienia wolności uczestniczył w zajęciach programu readaptacji społecznej poprzez psychokorekcję i edukację osób, które prowadziły pojazdy w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu „Włącz myślenie”, z którego uzyskał wynik pozytywny, jednak na zajęciach pozostawał bierny.

Skazany w stosunku do przełożonych prezentuje postawę zgodną z regulaminem. Nie deklaruje utrzymywania kontaktów czy przynależności do subkultury przestępczej. W grupie współosadzonych funkcjonuje prawidłowo. W stopniu dobrym przestrzega ustalony porządek wewnętrzny. W trakcie pobytu skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej nie zaobserwowano u niego zachowań agresywnych, nie dokonywał on aktów samoagresji, nie były stosowane wobec niego środki przymusu bezpośredniego. Skazany nie korzystał ze zwolnień na czasowe opuszczenie zakładu karnego czy przepustek.

Kontakt zewnętrzny utrzymuje z ojcem, córką i konkubiną.

Skazany jest uzależniony od alkoholu i wymaga leczenia odwykowego. W związku z tym wyznaczono mu termin terapii dla skazanych uzależnionych od alkoholu na 16 stycznia 2017 roku.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z uwagi na daty wydania wyroków w sprawach P. J. na wstępie należało ustalić jaki porządek prawny winien być uwzględniany przy ocenie warunków do wydania wobec skazanego wyroku łącznego.

Mianowicie wyroki w sprawach: sygn. akt VI K 342/07, sygn. akt VII K 149/13 i sygn. akt VII K 261/13 wydane zostały pod rządami kodeksu karnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 roku. Natomiast wyrok Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie o sygn. akt II K 195/16 został wydany po wejściu w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396).

Zaistnienie takiej sytuacji, obligowało Sąd do analizy przepisów intertemporalnych. I tak art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw stanowi, że przepisów znowelizowanego rozdziału IX kodeksu karnego nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. 1 lipca 2015 roku) chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Z powyższego wynika, że w sytuacji, gdy wszystkie przestępstwa zostały popełnione przed 1 lipca 2015 roku oraz przed tą datą orzeczono prawomocnie kary za te przestępstwa, wyłączone jest stosowanie Kodeksu karnego w nowym brzmieniu. W wypadkach zaś popełnienia czynu w poprzednim stanie prawnym, a skazania po nowelizacji, do orzekania kary łącznej znajdzie zastosowanie reguła art. 4 § 1 kk. Oznacza to, że Sąd ustalając, że doszło do zbiegu przestępstw, będzie musiał ocenić, którą ustawę zastosować w zakresie ewentualnego orzeczenia kary łącznej, kierując się kryterium ustawy względniejszej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915).

Przenosząc to na grunt sprawy P. J., stwierdzić należy, że stosując to kryterium, sąd dokonywał oceny z punktu widzenia sytuacji prawnej P. J. i uregulowań dotyczących kary łącznej w brzmieniu do 30 czerwca 2015 roku i w brzmieniu od 1 lipca 2015 roku.

Zważyć należy, że stosowanie kryterium „ustawy względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 kk polega na porównaniu konsekwencji, jakie hipotetycznie zostałyby orzeczone na gruncie jednej i drugiej ustawy, przy stosowaniu wszystkich jej regulacji. Ustawą względniejszą jest bowiem ta ustawa, która przewiduje łagodniejsze konsekwencje w konkretnym przypadku. Podkreślenia nadto wymaga, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że art. 4 § 1 kk w zakresie orzekania kary łącznej obejmuje wszelkie zmiany ustawodawcze, jakie nastąpiły pomiędzy czasem popełnienia przestępstwa a czasem wydawania rozstrzygnięcia o karze łącznej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915). Stosując w prawidłowy sposób art. 4 § 1 kk w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, sąd winien rozważyć „względność” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 9 stycznia 2015 roku w sprawie IV KK 224/14, KZS 2015/4/18).

Dokonując wspomnianej analizy, Sąd doszedł do przekonania, że ustawą względniejszą dla skazanego jest Kodeks karny w brzmieniu po 1 lipca 2015 roku.

Stwierdzenia wymaga, że – w oparciu o przepisy obowiązujące przed 1 lipca 2015 roku – Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki pozwalające na orzeczenie kary łącznej określone w art. 85 kk, a dodatkowo osoba została skazana co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami (art. 569 § 1 kpk).

Oznacza to, że warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy dwoma lub więcej, prawomocnymi wyrokami, wymierzono wobec tej samej osobie kary tego samego rodzaju lub inne kary, jednak muszą to być kary podlegające łączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który został wydany przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005r., I KZP 36/04, publ. w OSNKW nr 2, poz. 13 z 2005 roku). Nie ma natomiast znaczenia czy kary wymierzone takimi wyrokami zostały już wykonane, a w razie ich wykonania okres ten podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej.

Analizując daty czynów oraz daty wydania wyroków w sprawach wymienionych w pkt 1-4, w pełni aprobując poglądy wyrażone w w/w uchwale Sądu Najwyższego (mającą moc zasady prawnej), sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego i orzeczenia kar łącznych. Z przedstawionego wyżej zestawienia wyroków skazujących wynika, że czyny z poszczególnych orzeczeń zostały popełnione po dacie wydania poprzedzających je wyroków. Tym samym brak było podstaw do wydania wyroku łącznego i postępowanie należałoby umorzyć.

Dokonując natomiast analizy pod kątem przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku, stwierdzenia wymaga, że zgodnie z art. 85 § 2 kk wprowadzonym do ustawy Kodeks karny ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, podstawą orzeczenia kary łącznej są nie tylko wymierzone, ale podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Oznacza to, że łączeniu, w myśl znowelizowanych przepisów, nie podlegają kary, które już zostały wykonane.

Wobec tego analizie Sądu pod kątem ich połączenia według znowelizowanych przepisów mogłyby podlegać wyłącznie kara i kara łączna, orzeczone wobec P. J. w wyroku:

- Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowego VII Wydziału Karnego w Wąbrzeźnie z dnia 24 kwietnia 2013r., sygn. akt **VII K 149/13**,

- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 7 września 2016r., **sygn. akt II K 195/16**, które nie zostały jeszcze wykonane w całości.

Odnosząc się z kolei do wymiaru kary łącznej, według art. 86 § 1 kk Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając w przypadku kary pozbawienia wolności - 20 lat. Zasadę tę stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna. W tej sytuacji, stwierdzić należy, że kara łączna możliwa do wymierzenia wobec P. J. mieści się w granicach od 2 lat pozbawienia wolności (najsurowsza kara łączna orzeczona wyrokiem w sprawie VII K 149/13) do 3 lat pozbawienia wolności (suma kary 2 lat pozbawienia wolności w sprawie VII K 149/13 i 1 roku pozbawienia wolności w sprawie II K 195/16).

Nadto na uwagę zasługuje, że na poczet wymierzonej w oparciu o te zasady kary łącznej zaliczeniu podlegają rzeczywisty okres pozbawienia wolności wynikające ze sprawy VII K 149/13:

- zatrzymanie od dnia 19 lutego 2013 roku do dnia 20 lutego 2013 roku,

- wykonana w części kara od 28 października 2016 roku.

W ramach zatem wskazanych granic kar możliwych do wymierzenia jako kara łączna wynikających z porządku prawnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku Sąd winien dokonać oceny w jakim rozmiarze kara łączna winna być orzeczona wobec P. J..

I tak zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a kk, orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649.)

Dokonując ustalenia kary łącznej, która winna być orzeczona w tej sytuacji co do P. J., godzi się podkreślić, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym.

Przy czym, Sąd wydając wyrok łączny, nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, a jedynie rozważa przedmiotowo - podmiotowy związek zachodzący między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu oraz kładzie nacisk na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma odnieść w stosunku do skazanego nowo wymierzona kara.

Zważyć trzeba, że orzeczenie kary łącznej nie jest sposobem na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw, nie ma służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popelnienie więcej jak jednego przestępstwa powinno skłaniać do odstępowania od absorpcji kar niż za nią przemawiać, albowiem stanowi negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną.

Wymierzenie bowiem kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziło do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziło do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 października 2007 roku w sprawie II AKa 183/07, Prokuratura i Prawo 2008/4/17/1 i z 4 października 2000 roku w sprawie II AKa 175/00, KZS /2000/10/3, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 maja 2009 roku w sprawie IIAKa104/09, przegląd orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Nr (...)).

Sąd miał też na względzie, że kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako „na nowo” i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego, reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24 kwietnia 2014 roku w sprawie IIAKa 98/14, LEX nr 1473943).

Zatem Sąd uznał, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji jest uzasadnione wtedy, gdy przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy.

Przyjmuje się, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji (tj. częściowej absorpcji), natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Zaznaczenia wymaga, że automatyczne stosowanie zasady kumulacji - byłoby wyrazem formy odpłaty, zaś zasady absorpcji - wyrazem formy nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 maja 2008 roku, w sprawie II AKa 98/08, KZS 2009/12/47).

Odnosząc to do granic kary łącznej, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, a przede wszystkim zachowanie skazanego w czasie odbywania dotychczasowych kar pozbawienia wolności Sąd uznał, że zasadna jest ocena, iż kara łączna winna być wymierzona P. J. z zastosowaniem zasady asperacji.

Przystępując do wymiaru kary łącznej wobec P. J. w ramach wskazanych granic, Sąd miał też na uwadze, że wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo - przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację, czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

Zważyć należy, że pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez P. J., a opisanymi w sprawach VII K 149/13 i II K 195/16 nie zachodził bliski związek czasowy, albowiem czyny objęte tymi wyrokami były popełnione w przeciągu niemalże 3 lat. Jednak zachodził związek miejscowy, albowiem wszystkie czyny zostały popełnione w W.. Na niekorzyść skazanego przemawia różnorodność atakowanych dóbr prawem chronionych, albowiem skazany „zaatakował” dobra prawne w postaci: mienia, wiarygodności dokumentów, bezpieczeństwa w komunikacji oraz

prawidłowego funkcjonowania organów państwowych. To wszystko zatem przemawia przeciwko zastosowaniu wobec P. J. zasady absorpcji.

Przy orzekaniu kary łącznej wobec P. J., należało także uwzględnić opinię dotyczącą skazanego z miejsca odbywania kary pozbawienia wolności. W Zakładzie Karnym w G. oceniono jego zachowanie jako dobre. Powyższe dane przekazane przez administrację zakładu karnego stanowią istotny czynnik prognostycznego przemawiający za wymierzeniem kary łącznej zdecydowanie surowszej niż przy zastosowaniu absorpcji, ale i łagodniejszej niż wynikająca z zasady kumulacji.

Zdaniem Sądu wobec skazanego wchodzącego wielokrotnie w konflikt z prawem na przestrzeni dłuższego czasu nie ma podstaw do orzekania kary z zastosowaniem zasady absorpcji. Byłoby to dla skazanego złym sygnałem o praktycznym skasowaniu części skazań w sensie ich faktycznej dolegliwości. Biorąc jednak pod uwagę opinię o skazanym obrazującą jednak pewien wysiłek podjęty choćby w zakresie programu dla osób uzależnionych należało odstąpić także od pełnej kumulacji kar uznając, że skazany zasługuje na względniejsze potraktowanie.

Analiza całokształtu wskazanych okoliczności, doprowadziła zatem Sąd do przekonania, że przy zastosowaniu wobec P. J. zasady asperacji winna być wymierzona kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 577 kpk i art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej Sąd zaliczył P. J. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowy VII Wydział Karny w Wąbrzeźnie VII K 149/13 w dniach od dnia 19 lutego 2013 roku do dnia 20 lutego 2013 roku oraz wykonaną w części karę w sprawie od 28 października 2016 roku.

W pozostałym zakresie Sąd uznał, że wyroki Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie podlegają odrębnemu wykonaniu.

Z uwagi na brak podstaw do objęcia wyrokiem łącznym, na podstawie art. 572 kpk, Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie w sprawach z pkt 1 i 3 sentencji.

Na podstawie § 17 ust. 5 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015r. poz. 1801) orzeczono o wynagrodzeniu dla obrońcy skazanego ustanowionego z urzędu.

Kierując się dyspozycją art. 624 § 1 kpk z uwagi na wymiar kary pozbawienia wolności pozostałej do odbycia, status materialny skazanego i treść art. 641 kpk, zwolniono wnioskodawcę w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.